

ւում էր տոկոսների ծանրութիւնից, այնպէս որ
 հասաւ մինչեւ 50 հազար դահեկանի. երկրի
 մէջ փող չկար, թանգութիւնը, սովը պատել
 էր. կաթուղիկոսները հազիւ իրենց օրական ա-
 պրուստը կարողանում էին հայթայթել. հար-
 կապահանջները դադար չէին տալիս, նեղում
 էին. այն ժամանակ թշուառ կաթուղիկոսները
 սկսեցին թափառել գիւղից գիւղ, քաղաքից
 քաղաք, թագնւում էին, մի տեղ չէին կարո-
 ղանում մի գիշեր մնալ, այլ կարծես իբրեւ
 փախստական գողեր հալածւում էին անխայա-
 բար: Ուրիշ ճար չգտնելով, կաթուղիկոսները
 սկսեցին եկեղեցիների սրբութիւնները զանազան
 վաճառականների եւ մահմետականների մօտ
 գրաւ դնել եւ տոկոսով փող վեր առնել: Մին-
 չեւ անգամ Ս. Արիստակէս Հայրապետի աջը,
 Ս. Ստեփանոսի աջը, Էջմիածնի տաճարի անօթ-
 ներն, եւայլն: Երբ այդ եւս չօգնեց, երկու կա-
 թուղիկոսները խորհեցին գրել Ամբայ քաղաքի
 առաջնորդ անուանի Սրապիոն վարդապետին, որ
 մեծատան որդի էր, որ դայ աթոռը պարտքից
 ազատէ եւ կաթուղիկոսական պաշտօնն եւս ինքը
 վարէ: 1602 թուին Սրապիոն եկաւ Զուղայ, եւ
 Զուղայեցիք խորհուրդ անելով տարին նրան
 Էջմիածին եւ ձեռնադրեցին կաթուղիկոս՝ Գրի-
 գոր ԺԳ. անուամբ: Շուտով մի եւ նոյն հալա-
 ծանքներն եւ նեղութիւնները, որ կրում էին
 Գաւիթ եւ Մեւքիսէթ կաթուղիկոսները, սկսե-
 ցին եւ Սրապիոն կաթուղիկոսի համար: Թէ ինչ
 անտանելի չարչարանքներ կրեցին այդ երեք